

FEKETE GYULA

*A Nyugat halála**Patrick J. Buchanan könyvéről*

„Bestseller, amely megrázta Amerikát.” „A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkennek a születési mutatók, amely az afrikai, ázsiai és latinamerikai népességgrobbanással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizmaszerű változáshoz vezet...”

Patrick J. Buchanan több elnöknek volt tanácsadója, két alkalommal republikánus, 2000-ben a Reformpárt elnökjelöltje, nagy sikerű bestsellereket írt, alapító tagja és munkatársa három vezető közéleti műsornak. „Eddigi legjobb könyve” – írja *A Nyugat haláláról* a *The Washington Times*. „Jó érvelés, alapos kutatómunka” – dicséri a *The Baltimore Sun*. És valóban, igen meggyőzően érvel a szerző. Alapos kutatómunkájára jellemző, hogy a *Jegyzetek* 24 apró betűs oldalán 680 forrásmunka címét sorolja fel. Dehogyan a leszólás szándékával mondom: ha nem egy képlékeny, forrongó társadalom, hanem a legújabb űrrakéta működésének ismertetését bízták volna a szerzőre, ezredmilliméteres pontossággal legyárthatnák az űrrakétát a kötet alapján – a motor kivételével. Minthogy a motor leírása – ahogy én látom – kimaradt.

Más hasonlattal élve úgy is felfoghatjuk: gyilkos betegség fertőzte meg az amerikai – az európai, a japán – társadalmakat; a tünetek pontos leírását, a részletező diagnózist, a szaporodó szövődmények alattomos sarjadását meggyőzően feltérképezi a kötet, de magáról a betegségről csak annyit tudunk meg, hogy gyógyíthatatlannak látszik, belepusztul a társadalom.

Sértő és igazságtalan volna Buchanan kötetének a leszólása azért is, mert a demográfia parttalan gondolatkörében terjengő, a napi sajtó színvonalát ritkán meghaladó irodalmában a világ újrafelosztása is előrevetül, de ama bizonyos halálos betegség összefoglaló diagnózisával máshol sem igen találkozhatunk

Kezdem a fertőzés tüneteivel, következményeivel – II. János Páltól kölcsönözve a diagnózist: „a halál kultúrájával”.

„A jövő történészei egyszer talán a Nyugat öngyilkos tablettájának nevezik majd a tablettát.” Először 1960-ban kapott szabad utat, 1963-ra a férjes amerikai asszonyok 6 százaléka használta, 1970-re a tablettát 200 000, 1973-ban 600 000 abortusz teljesítette túl, majd átvette a mandulaműtéttől a leggyakoribb sebészeti beavatkozás listavezető szerepét, s idáig az Egyesült Államokban 40 millió abortuszt végeztek el.

„A Nyugat halálában ezt a forradalmat kísérlem meg bemutatni – amit képvisel, ahonnan ered, ahogyan Istenünket letaszította trónjáról, megrongálta templo-

mainkat, megváltoztatta hitünket; elragadta fiataljainkat, és azt is, amit győzelme előrevetít. Mert ez a forradalom korántsem egyedül bennünket söpör el, a Nyugat valamennyi nemzetét rabul ejtette.”

Amerika és a Nyugat négy közvetlen veszéllyel néz szembe. „Az első és legnagyobb: a kiháló népesség.

A második az eltérő bőrszínű, hitű és kultúrájú bevándorlók tömege, akik véglegesen átalakítják a Nyugatot mindörökre.

A harmadik egy a Nyugat hagyományait, vallásait, erkölceit tagadó, azokkal szemben mélyen ellenséges kultúra eluralkodása országainkon belül.

A negyedik a nemzetek szétszakadása és uralkodó elitjük átpártolása a világhoz, amely a nemzetek végét jelenti.”

Nehezen találna valaki példát olyan családra, törzsre, népre, nemzetre, civilizációra, amelynek népessége megöregedett, elkezdett zsugorodni, és ezután ne vettek volna el tőle mindazt, amit korábban ő vett el másoktól.

A népesség zsugorodásával, fogyásával, elöregedésével külön hangsúllyal foglalkozik a szerző, keresi az okát, az eredőit, de az egymásra torlódó okok, okozatok, következmények szervesen egymásba fonódó halmazában nem talál megnyugtató választ, vissza-visszatér a kérdésre ilyen és hasonló fogalmazásban: „Nem tudom, mi lehet a Nyugat rendkívül gyors hanyatlásának oka, amely legalapvetőbben abban mutatkozik meg, hogy vezetői egyre mélyülően elveszítik az önmagukba és saját civilizációjuk egyedülálló minőségébe vetett hitüket, valamint abban az ezekhez kapcsolódó gyengeségben, hogy a Nyugatról kihál a túlélés iránti vágy.”

Idézi Szolzsenyicint: „Egy nép elpusztításához először gyökereit kell lementszened”. S hozzáteszi: „A győzelem díja, amiért harcolunk, a fiatalok lelke.” S ehhez már kívánczik idézet „egy másik kulturális forradalmártól”, Adolf Hitlertől is: „Ha ők nem jönnek közénk, nem számít. Gyermekeik már a mieink.”

Az „új katekizmus” uralma alatt szigorúan tilos a gyermekek keresztény szelvényben történő nevelése az állami iskolákban. Ez a „kulturális forradalom” nem a különböző hitek és meggyőződések egyenlő esélyeit hozza el, sokkal inkább az új erkölcsi rend uralmának megteremtését. Miután a *Bibliát* és a kereszténység szimbólumait, könyveit, képeit, parancsolatait kiátkozták az állami iskolákból, az új vallás központjaivá válhatnak az iskolák. A *The Humanist* írja: „Az osztályteremnek az új és régi közötti küzdelem színterévé kell válnia, ahol a kereszténység rothadó teteme minden vele járó gonosszal és gyötrellemmel együtt megküzd a humanizmus új hitével.”

A költők – Shelleyt idézve „a világ el nem ismert törvényhozói” – helyét a modern világban a dalszerzők vették át a fiatalok gondolatainak a formálásában. Ők olyan új hitet hoztak a lelküket összeaszaló keresztény hit helyébe, amely már itt a földön üdvözülést ígér. „A kereszténység ideje lejárt, el fog tűnni – nyilatkozta Lennon már a hatvanas évek közepén –, s ezt megindokolni szükségtelen is. Nem tévedek, és az idő igazolni fog. Ma népszerűbbek vagyunk, mint Jézus.” (Azért egyben-másban elmaradtak Jézustól, Lennon például „öszönös szocialistának” nevezte magát, és szívesen énekelt a tulajdon nélküli világról, ahol mindenki

osztozik mindenben, miközben 275 millió dollár vagyonával felküzdötte magát a világ leggazdagabbjai közé.)

A *Jewish World Review*-ban azt írja egy feminista: „Minthogy a házasság alkotmányosan rabszolgává teszi a nőt, világos, hogy a női mozgalmaknak ezen intézmény támadására kell koncentrálniuk. A nők szabadsága nem valósítható meg a házasság eltörlése nélkül.” A feminista ideológia ostromában ezer százalékkal nőtt – az 1970-es 523 000-ról mára 5,5 millióra – a házasság nélkül együtt élő párok száma. Az egyedülállók háztartásának száma az USA-ban ma már nagyobb arányú (26%), mint a hagyományos családé. A populáris kultúra értékrendjében a szex rangja magasan felülmúlja az anyaság rangját; a női magazinok, a romantikus lektűr és a tévé főműsoridőben ünneplik a szexet, a karriert, a szinglit. A gyermek a nagymamára marad. „A burjánzó szabadszerelem és az általánossá vált válások, a pornográfia térnyerése és a Playboy-filozófia fő irányzattá válása, az adódollárokból történő abortusztámogatás, az, hogy Amerika megérte azt a napot, amikor arról olvas, hogy tinédzser korú lányok kukákba dobják újszülött babáikat, és kint hagyják őket a havon [...] Valóban, az új világ a hajdani pogány Róma értékrendjét teszi magáévá, ahol a nem kívánatos gyermekeket kitették egy domboldalra, hogy ott pusztuljanak el.” A szociális kultúrát és az adórendszert a feminizmus és az ellenkultúra értékrendszere, itatja át. Szabad társadalom nem kényszerítheti a nőket gyermekvállalásra, de egészséges társadalom megjutalmazhatja fenntartóit, az anyákat.

„Civilizációnk, kultúránk és országunk túlélése forog kockán.”

„Katasztrofa” – Oroszország haldoklik, népességének csökkenése 2050-re 147 millióról 114 millióra várható. Kína egykés politikája ellenére is már 2025-re 250 milliónyi olyan szaporulatra számíthat, amely aligha marad otthon. Máris 40 millióval több a férfi a házasulandó nők számához képest. A haldokló Oroszországnak védenie kell a kazahoktól, kirgizektől, üzbégektől, tadzsikoktól és törököktől szerzett területeit, s meglehet Kína jószomszédságára sem számíthat, minthogy 350 000 négyzetkilométert onnan is szereztek a cárok. Irán lakossága 2050-re megközelíti Oroszországét, a közép-ázsiai afgán, kazah, üzbég, kirgiz, tadzsik, türkmén köztársaságok népessége ezt már 2025-re eléri. A számítások szerint Oroszország és Törökország népessége 2050-re hozzávetőleg egyforma lesz, s 2100-ra mindössze 80 millió orosz marad.

„Európából kiszállt valamilyen éltető erő... Napjai leáldoztak... Ahogy népességének egyre nagyobb hányada lesz arab vagy muzulmán, úgy terjed benuháza.” Ha fennmaradnak a jelenlegi népesedési mutatók, kevesebb lesz a lakosság száma a jelenlegi egyharmadánál. „Európa a dolce vitára szavazott.” „De ha az európaiakat annyira nem érdekli önnön fenntartásuk, hogy gyermekeket nemzzenek és szüljenek nemzetük életben tartására, Amerika miért védelmezné Európát... Tobzódjanak csak az életben tovább, míg ki nem huny a láng. Az európaiak nem kívánnak továbbmenni az erős, életrevaló fajok útján. Akkor mit védünk? A kereszténységet? Az már rég meghalt Európában. A nyugati civilizációt? De az európaiak lemondtak gyermekeikről, már elfogadták civilizációjuk halálának XXI. századi időpontját.”

Antikultúra? – „Milliók kezdik idegennek érezni magukat saját földjeiken. Hátrahőkölnek attól a populáris kultúrától, amely durva szexszel van átítatva, és hedonista értékeket harsog. Látják, hogyan tűnnek el régi ünnepeik, és hogyan értéktelenednek el régi hőseik. Látják, amint dicsőséges múltjuk művészetét és műalkotásait kiteszik a múzeumokból, helyükre pedig a lehangoló, a csúnya, az absztrakt, az antiamerikai kerül. Látják, amint szeretett könyveik eltűnnek hajdani iskoláikból, hogy helyüket sosem hallott nevű szerzők és műveik foglalják el. A kultúra, amellyel felnőttek, haldoklik az országon belül, amely felnevelte őket. Egy fél nemzedéknyi idő alatt sok amerikai tapasztalta meg Istene trónfosztását, hősei megszenteltetését, kultúrája elszennyezését... és önmaga démonizálását, amint szélsőségesnek vagy bigottnak kiáltják ki amiatt, hogy ragaszkodik hitéhez, amely mellett Amerika nemzedékeken át kitartott.”

Bűnné váltak a hajdani erények, a régi bűnök viszont erénnyé. Ami szegyenletes volt, erkölcsstelen, titkolni való – a promiszkuitás, az abortusz, a homoszexualitás, az eutanázia, az öngyilkosság – progresszívvé, dicséretessé változott. „Szex, hírnév, pénz hatalom – ezekről szól a mi új Amerikánk... Fáklyavivői számára a „kulturális forradalom” dicsőséges forradalom volt. Milliók azonban, akik itt nőttek fel, a régi, jó ország helyén csak egy kulturális szeméttelpet találnak, olyan erkölcsi szennyvízzel borítva, amelyben már élni sem érdemes, és nem éri meg harcolni érte – az ő országukért, hiszen többé már nem a miénk.”

Utolérte a könyveket is ez a különös „forradalom”. Csak egy példát erre: *Huckleberry Finn kalandjai*, melyből Hemingway szerint „az egész modern amerikai irodalom ered”. Twain kitűnő szatírája a rabszolgaságot, a képmutatást veszi célba, s van pozitív hőse is: egy jó eszű néger rabszolga. Kitiltották a regényt a kötelező olvasmányok listájáról, így írt róla egy néger „kulturális forradalmár” pedagógus, s karriert csinált ezzel a támadásával: „...A rasszista szemét leggroteszkebb példája, melyet elolvastatunk gyerekeinkkel... Ha egy tanárt rajtakapnak, hogy ezt a szemetet próbálja használni, azonnal ki kell rúgni, mert vagy rasszista, vagy érzéketlen, naiv és nem ért hozzá, vagy mindez együtt.”

(Ismerősök a mi fülünknek ezek a hangsúlyok.)

Végtére a „kulturális forradalom” vezérlő programjává érlelődött ez a – hazai történelmi szóval szólva – *éberség*: a harcban a bűnös múltak ellen, a nők és férfiak, a különböző kultúrák, a népek, a nemzetek, fajok, etnikumok, bőruk színében különbözők egyenjogúságának nemcsak tagadása, de kétlése ellen is. A nácik ellen, a antiszemita ellen, a nativisták, a meleggyűlölők, a bigottok ellen, az „intézményes rasszisták”, a szélsőségesek, az idegengyűlölők ellen.

A „kereszténytelenítés” úgyszintén fontos terepe az amerikai „kulturális forradalomnak”, külön fejezetet szán rá a szerző. Vitathatatlan a hitélet, a vallás és a népesezés, a születésszám kapcsolata, összefüggése. „Minél inkább hívők az emberek, legyeknek bár keresztények, muzulmánok vagy zsidók, annál magasabbak a születési mutatók. New Square-ben New Yorkban, az első teljesen ortodox zsidó közösségben, az Egyesült Államokban átlag tíz gyermek van egy családban.” Ahol viszont a szekularizáció alakítja a közgondolkozást, ott a népesség csökkenni és haldokolni kezd.

Amerika „elkereszténytelenítését” bíróságok kezdeményezték és irányították, élükön a Legfelsőbb Bírósággal. Valamennyi keresztény Bibliát, könyvet, keresztet, szimbólumokat, szertartásokat és ünnepnapokat kiutasítottak a közterekről és az állami iskolákból. Eltűntek a Krisztus mennybemenetelét ábrázoló festmények, és jöttek helyettük a Homo erectusszá emelkedő emberszabású majmok képei. Eltűnt a húsvét, de megjelent a Föld Napja. Eltűnt a homoszexualitás erkölcstelenségéről szóló bibliai tanítás; jöttek a homoszexuálisok, akik a homofóbia erkölcstelenségét tanítják. Eltűnt a Tízparancsolat, jöttek a gumióvszerek. „Ötven évre visszamenően a Legfelsőbb Bíróság a vereségek majdnem szakadatlan folyamatát mérte apáink hitére.”

A „gyökerek elnyesését” (Szolzszenyicin) készítette elő és szolgálta a háború a múlt ellen, a „dezilluzionálás”, a történelem hőstelenítése. Elég erre egyetlen példa: *Washington*. A közeljövő történelmi tananyagában már az sem szerepel, hogy ő volt az első elnök. Örökös tananyag volt híres búcsúbeszéde, azt is kihagyták. „Országunk Atyjának, az amerikai történelemben egyedülálló katonának, az államférfinak, a XVIII. század legnagyobb alakjának a születésnapja nemzeti ünnep volt” – írja Buchanan. Azt is eltörölték. A róla elnevezett iskoláról levették a nevét. Rabszolgái voltak. „Nem tartotta tiszteletben a mindenkinek kijáró esélyegyenlőséget.”

Az amerikai „kulturális forradalom” a múlt század hatvanas éveiben bontakozott ki, de gyökerei messze nyúlnak vissza, 1914 augusztusáig, az első világháború kezdetéig. A német szociáldemokraták egy emberként szavaztak a Reichstagban a császár mellett, a háború pártján. A Kommunista Kialtvány mennydörgését, „Világ proletárjai egyesüljetek!”, Európa-szerte elnyomta a harci zaj, Marx tévedett, a munkások a világforradalom, osztályérdekek szolgálatában nem fordultak szembe hazájukkal, keresztény múltjukkal.

„Az egyetlen lehetséges megoldásnak a társadalom forradalmi elpusztítását látom” – mondta Lukács György, Kun Béla rezsimjének közoktatásügyi népbiztosa, s tettekre váltotta önmaga által „démoninak” nevezett eszméit. Ezt a „kulturális terrorizmust” intézményesítették a magyar iskolákban. Radikális szexoktatással szabadszerelemre, szexuális érintkezésre nevelték a gyerekeket, megtanították nekik, hogy a monogámia idejétmúlt, a vallás pedig minden élvezettől megfosztja az embert.

Buchanan külön fejezetben emeli ki a Frankfurti Iskola kezdeményező szerepét *A négy, aki forradalmat csinált* címmel – az örökölt kultúra leváltásában: Lukács, Gramsci, Adorno, Marcuse. A Német Kommunista Párt segítségével Lukács hozta létre a Frankfurti Iskolát, a húszas évek elején, az egyetemen „Világító fáklyái többnyire zsidók és marxisták voltak”, tehát 1933-ban, amikor Hitler hatalomra került, összehakoltak, és átköltöztek Amerikába. A Columbia egyetem segítségével New York Citybe telepítették Frankfurti Iskolájukat, s „tehetségüket és energiáikat átcsoportosították azon ország kultúrájának aláásására, amely menedéket adott nekik”.

Létrehozta az Iskola a „kulturális pesszimizmus” legfőbb terjesztőjét, a Kritikai Elméletet, amely „lényegében a nyugati kultúra főbb elemeinek destruktív kritiká-

ja, beleértve a kereszténységet, a kapitalizmust, a hatalmat, a családot, a patriar­chátust, a hierarchiát, az erkölcsöt, a hagyományt, a szexuális korlátokat, a lojalitást, a hazafiságot, a nacionalizmust; egész örökségüket, a nemzetelvűséget, a konvenciókat és a konzervativizmust”. A Kritikai Elmélet jegyében hajtogatják, hogy „a nyugati társadalmak a rasszizmus, szexizmus, nativizmus, xenofóbia, homofóbia, antiszemitizmus, fasizmus és náciizmus legnagyobb letéteményesei a történelem során... A baloldal is magáévá tette ezeket az ideákat. Mintha a moszkvai Központi Bizottság 1943-ban elfogadott dokumentumából nézték volna ki: „Ha akadémikusodásuk túlságosan zavaróvá válna, fasisztának, nácinak vagy antiszemitának kell bélyegezni őket, és ez az asszociáció, ha elégszer ismétljük, »ténnyé« válik a köz szemében.”

Nem kis részben a Frankfurti Iskola destrukciói nyomán „az apa, az anya, a gyermek családmodell ma az amerikai háztartások kevesebb mint egynegyedét képviseli. A nők felszabadítása a hagyományos feleség és anyaszerep alól, amelyben kétségkívül az iskolák voltak a bajnokok, azt eredményezte, hogy ezen szerepek elvesztették jelentésüket, és eltűnőben vannak az amerikai társadalomból.”

A feministák házassággal és anyasággal szemben tanúsított ellenséges beállítottságában a nyugati nők milliói osztoznak, nem áll szándékukban férjhez menni, s még kevésbé gyermeket szülni. Azonosulásuk Marcuse Élvezet Elvével és a szexuális forradalommal a folytatás megtagadását jelenti. „A fogamzásgátlás, a sterilizáció, az abortusz és az eutanázia a »halál kultúrájának« négy lovasa [...] A tab­letta és a koton lett a kulturális forradalom sarlója és kalapácsa.”

A homoszexualitás – természetesen életellenes. Sok ezer éves rejtőzködés után a bűnügyek közül kiemelkedve pár év alatt az amerikai „kulturális forradalom” tartópillérének nőtte ki magát. A Clinton házaspár jóindulatát sem nélkülözte ez a törvényesítés, „Hillary Clinton lett az első First Lady, aki együtt menetelt a melegekkel New Yorkban rendezett felvonulásukon”. Transzvesztitákkal, bőrszíjakba öltözött férfiakkal együtt. Ekkoriban már az egyházak is kezdték átfogalmazni a homoszexualitást illető ítéleteiket. A dolgozó osztályok katolikus pártja kiállt az abortuszhoz való jog s a melegek jogai mellett, voltaképp a társadalom pusztítása, a halál kultúrája mellett.

„Az iróniák iróniája! Ma az előregedő, haldokló keresztény Nyugat gyakorol nyomást, a Harmadik Világra és az Iszlám világára, hogy elfogadtassa velük a fogamzásgátlást, az abortuszt és a sterilizációt, ahogy a Nyugat is elfogadta. De vajon miért lépnének be mellénk az öngyilkosok klubjába, holott ők a Föld öröklésének várományosai, ha mi már eltűntünk?”

Ez idáig győzött tehát a „kulturális forradalom”, de a győzelme nem tart sokáig. Felajz, mint egy adag heroin, de túladagolása megöl. Hatszáz amerikai halt meg AIDS-ben 1983-ban, amikor Buchanan felhívta egy cikkben a Fehér Ház figyelmét az egészségügyi tennivalókra: „Szegény homoszexuálisok, háborút hirdettek a természet ellen, és ez most kegyetlenül megbünteti őket.” Százazrek haltak meg azóta, a HIV-vírus fertőzöttjei.

Lám, a szexuális forradalom elkezdte felemészteni saját gyermekeit. Az abortuszokról, válásokról, összeomló születési rátákról, egyszülős családokról, gyermekek öngyilkosságairól, iskolai lövöldözésekről, drogozásról, gyermekmolesztálásról, családon belüli erőszakról, bűncselekményekről, bebörtönzési számarányokról, promiskuitásról és romló iskolai eredményekről beszámoló statisztikák mutatják, hogyan mállik szét, és haldoklik az a társadalom, amelyben a „kulturális forradalom” egyre inkább erőre kap. „Üres bölcsődék és pszichiáterek teli várószobái bizonyítják, hogy nagy baj van. De mielőtt ez a beteg kultúra végleg elenyészik, magával ránthatja az egész Nyugatot.”

Az ellenkultúrát Clinton személyesítette meg, ideológiája ellentmond az emberi természetnek is, a természet Istenének is. Homokra épül az új társadalom. A nők nem ugyanolyanok, mint a férfiak, és az, hogy ugyanolyannak mondjuk őket, nem teszi őket ugyanolyanokká. Ha férfiként próbálnak élni, az gyászos következményekkel jár a család, a társadalom és az ország életében.

A homoszexualitás nem vezet megváltáshoz, sőt függőséget alakít ki. Fizikailag, erkölcsileg és szellemileg egyaránt öngyilkosságot követnek el a homoszexuálisok – „ezt mondja Szent Ágoston, Aquinói Szent Tamás és az Atlantai Betegségmegelőző Központ, ezenkívül a Tóra, az Újszövetség és a Korán. Ki állítja ezek után az ellenkezőjét?”

Amerika ma számtalan faj etnikum és kultúra egymásnak feszülő, egymással rivalizáló, kívánalmi által meghatározott hazardjáték részese. Jelenlegi lakosságából 31 millió az ország határain kívül született. Fele számban Latin-Amerikából és a karibi térségből, negyedrészüket Ázsiából, a többiek Afrikából, a Közel-Keletről, Európából. A bevándorlók által fizetett adókat jóval meghaladják, az oktatás, egészségügy, társadalombiztosítás és a börtönök terén jelentkező plusz költségek, valamint a föld-, víz- és energiafelhasználás növekedése. 1995-ben például 80,4 milliárd dollár volt a többlet, 2006-ra 108 milliárdos költségemelkedésre számítanak.

„Nem közös őseinktől származunk. Már közös nyelvet sem beszélünk. Nem ugyanazt a vallást gyakoroljuk. Ma protestánsok, katolikusok, zsidók, mormonok, muzulmánok, hinduk, buddhisták, taoisták, sintoisták, santeriánusok, New Age- és voodoo-hívők, agnosztikusok, ateisták, humanisták, rastafáriánusok és vicanisták vagyunk. A tény, hogy Bush elnök beiktatási esküje során a könyörgésre felkért papok Jézus nevét említették, dühöt és az »érzékletlenség«, »megosztás«, »kirekesztés« vádját vonta maga után. A *New Republic* vezércikke élesen kikelt a »keresztény nyomás« ellen, ami a beiktatási ceremónián volt tapasztalható. Többé már nem értünk egyet abban, hogy létezik-e Isten, mikor kezdődik az emberi élet, mi erkölcsös, és mi nem.”

Ezek után „bizton állíthatjuk-e, hogy egy nemzet és egy nép vagyunk?”

„Nehéz erre a kérdésre igennel válaszolni, és még nehezebb elhinni, hogy a Föld minden sarkából érkező évi egymillió bevándorló – akinek harmada illegálisan lép be országukba – megerősíti-e a kötelékeket, melyek széteső nemzetünket összetartják.” Hiszen több száz éves együttélés után még az afro-amerikaiak asszimilációja sem való-

sult meg idáig. Noha a „kulturális forradalom” az értékítéletet ebben is megfordította: kétségkívül a fehérek kerültek hátrányba a feketékkel szemben. Ocsmány, kegyetlen gyilkosságok sorával példázza a szerző: csupán az a kiemelt hír a sajtóban, ha fehér a bűnelkövető, fekete az áldozat. Mintha úton-útfélen csakis a négereket vernék. Holott az afro-amerikaiak (a népesség 13%-a) 1999-ben például az erőszakos bűncselekmények 42%-át”, a gyilkosságoknak csaknem a felét követték el. Egy büntetőjogi tanszék professzora feldolgozta 1987 bűnügyi statisztikáját: fehér bűnelkövető fekete áldozat 3%, fekete bűnelkövető fehér áldozat 50%. Szexuális erőszak fekete bűnelkövetővel, fehér áldozattal 28%, s a 83 ezer vizsgált eset között egyetlen sem talált, ahol fehér erőszakolt meg feketét. Egy 1994-es vizsgálat szerint a más etnikumot érintő erőszakos bűncselekmény 90%-át feketék követték el. Ötvenszer valószínűbb volt a fekete bűnelkövető, mint a fehér. Bandatámadásokban 100–250-szeres volt a fekete bűnözők aránya.

Igyekeztem áttekinteni Buchanan kitűnő korrajzát az amerikai „kulturális forradalom” során kialakult állapotokról. Az értékválság globalitását akár hazai viszonyaink változásain is tanulmányozhatnánk, az elmúlt fél évszázad történelméből keresetlenül is nyilvánvaló rokonságok bukkannak elő. A bevezetésben jelzett hiányérzetem viszont a teljes szöveg ismeretében csak fokozódott, magamnak sem tudom megmagyarázni, hogy ez a szociológiai elemzésben igen tapasztalt, a politikában, a kultúrában, a gazdaságban – egyáltalán: a közéletben – otthonosan mozgó szerző egyetlen utalással sem tér ki arra a civilizált-világ méretű elmezavarra, amely jó évszázad óta – megítélésem szerint – a népesedési gondok, szaporodó ellentmondások legfőbb forrása volt. A politikában is, a tudományban is, a közgondolkodásban is.

A népesedést illető közfelfogással, képtelen ellentmondásaival is, fél évszázad óta szinte naponta találkozom. Nem kerülhetem tehát meg, hogy ne a legelején kezdjem az „elmezavar” jellemzését.

A társadalmak fennmaradása, kontinuitása akár első számú közügynek is tekinthető mindenütt a világon. Ahogyan a parasztember az évi termésből gondos tárolással elsősorban a vetőmagot különíti el, a társadalmak legfontosabb feladatai közé tartozik a folyamatosság megalapozása, más szóval: a jövő beruházásai. Tehát minden egyebet megelőzve: a jövő nemzedékek szülése, gondozása, nevelése, oktatása – hatalmas összeg ez, számítások szerint a kor színvonalán a nemzeti jövedelemnek mintegy 30 százalékát köti le. (Feltehetően Patrick J. Buchanan személyesen ismeri honfitársát, a Nobel-díjas amerikai közgazdászt, a human capital nagy nevű kutatóját, Theodor W. Schultzot. Akár rákérdezhet: a 30 százalékos lekötést ő is felmérte.)

Minden elképzelhető költségvetésnek óriási összeg a nemzeti jövedelem 30 százaléka, s minél gazdagabb az ország, annál nagyobb az összeg, természetesen annál hatékonyabb beruházásokra van szükség. Pontosabban: *volna* szükség, ha nem rekesztenék ki hagyományosan a jövedelemelosztásból ezt a legfontosabbak közé tartozó közfeladatot. Ha nem számúzték volna még a költségvetésből is – hobbi-

nak minősítve, a szociálpolitika alfejezetébe, a „ha jut rá pénz” rovatba kegyelem-ből eltartott nyomorékokkal, hajléktalanokkal, gyógyíthatatlan betegekkel osztozni – *a jövő beruházásait*.

Bevezető a társadalom öngyilkosságához...

Minden következtetés kiindulópontja csak az lehet: vastörvénye a társadalomnak az élet és a javak újratermelése. Ez nem „történelmi kategória”, soha nem volt, és soha nem is lesz olyan társadalom, amely tartósan áthághatja ezt a vastörvényt. Ép, egészséges ember csak mások rovására vonhatja ki magát a javakat termő munkából is, az élet átörökítéséből is, voltaképp csak a társadalom terhére és veszélyére vonhatja ki magát, élőködve azokon, akik kiveszik a részüket a munkából és az utód neveléséből egyaránt.

A korszerű utódnevelés költségfedezete kétféle módon juthat el a gyermekes családhoz: vagy minden újszülöttnek számlát nyitnának, melyet felnőtt koráig a szülő kezel. Ilyenről nem tudok. Marad tehát a közgazdaság klasszikusa, Adam Smith képlete: a munkabér tartalmazza az utódnevelés költségfedezetét. Vitatták, ezt sokan, a kommunisták például azzal, hogy erre csak a kommunizmusban kerülhet sor. Pedig vitathatatlan, hogy a gyerekeket az adott bármilyen sovány bérből-fizetésből kell eltartani, nem zavarhatja el a gyerekeit a szülő az asztaltól, mondván: majd ehettek ti is a kommunizmusban.

Egyébként nem Smith találmánya ez a képlet, a korabeli sokkal általánosabb természetbeni bérezést is 2–3 vagy még több gyerekes család eltartására mérezték. Ezer évek óta nyilvánvaló, hogy az elvégzett munka tisztességes árában a folytatás, az utódlás biztosítéka elmaradhatatlanul fontos tényező. Amelynek az elsajátítását, jogsértő fölélését csak azért nem lehet általánosítva ráfogni a gyermektelenekre, mert sokan közülük tudományos, művészeti alkotásokkal, társadalmi, közéleti többletmunkával szolgálják, gazdagítják a jövő beruházásait, mások egészségi okból vagy párkapcsolat híján akarva sem adhatják tovább az életet.

Megszaporodtak viszont az elmúlt évtizedekben az „akaratlagos” gyermektelenek, a szinglik, a folyamatos abortálók, a sterilizáltak; fejedelmi prémium jár érte, két-háromszoros életszínvonal a jutalmuk. Fél évszázadra visszamenően ez a két-háromszoros arány akárhány statisztikai felméréssel igazolható. Egyfelől oka, másfelől következménye ennek a civilizált, világszerte uralkodó értékrend: élén a jólét, a kényelem, az élvezkedés, a karrier; már egy gyemeket is csak ezeknek a megtagadásával lehet vállalni.

Szokásos ellenvetés: nem minden az anyagi! Ami persze igaz, de még igazabb, ha hozzátesszük, hogy az anyagi ösztönzésnek van a legnagyobb tömeghatása. Még gazdag országban, magas életszínvonal esetén is; találok rá példát Buchanan kötetében. „Nekem azért nincs gyermekem, mert szeretek aludni, sokat olvasok, és végigalhatom az éjszakát” – mondja egy élettársával Rómában vakációzó német bankárnő. „Mi DINK-ek vagyunk” – erősíti meg az élettárs, a Németországban is népszerű angol kifejezést használva, azaz „double income, no kids” (dupla jövedelem, gyermek nélkül).

DINK? – Nemcsak a jövedelem, az élőködés is dupla gyermek nélkül: egyrészt illetéktelenül használhatja a szingli minden előnyét, kényelmét, kedvezmé-

nyét annak a társadalomnak, amelyet csakis azok hoztak létre, akik a népességét szültk-nevelték, Másrészt föléli, magáncélra használja el jövedelmének azt a részét – teljesen illetéktelenül –, amely a gyerekeit, a családját illetné. Mindig is voltak, akik nem adták vagy nem adhatták tovább az életüket, de a túlteljesítők bőven pótolták a hiányt. Csak az utóbbi évtizedekben hatalmasodott világméretűvé az új élőködési forma, és fogyatkoztak meg a túlteljesítők.

Természetesen a pusztulásnak *A Nyugat balál*ában bőven jellemzett folyamatát lehetne lassítani, megállítani, akár visszafordítani is, ha a civilizált-világ méretű liberális terror nem rendelné alá hatalomra törő csoportocskák élőködésén sarjasztott „szabadságjogoknak” a társadalmak létét, fennmaradását. Magánjelleű mániáknak a milliószor fontosabb közérdeket is... Egyetlen olyan öngyilkos balhit, hogy „a gyermek vállalása vagy nem vállalása a legszentebb magánügy, senkinek semmi köze hozzá”, ha érvényesül, egyedül képes elpusztítani sok milliós társadalmakat. Hasonlóképp a jövő kirablására berendezkedett élőködés: a jövedelem családot, gyermekeket illető részének az elsikkasztása, magáncélú fölélése. Vagy az egyik legnagyobb és legfontosabb tétel: a jövő beruházásának kirekesztése a jövedelemelosztásból. Vagy ha az élőködést kiszolgáló jövedelemosztás élethosszig leterheli és nélkülözésbe szorítja azokat – például egészséges nagycsaládokat –, akik éltetik a társadalmat, fejedelmi prémiumokkal látja el azokat, akik pusztítják. Nem szólva arról, hogy a jellemzett élőködési forma nem egyszerűen veszedelmes, minthogy gyilkos. Nem csupán a másokat illető javakat éli föl, hanem a népközösség életét is, önnön életével együtt.

Ennek az élőködésnek a tenyészetébe a Nyugat, ha így folytatja, valóban belehal.

Mintegy a rossz lelkiismeret nyugtatására megemelik olykor a családi pótlékot, noha nyilvánvaló, ez aligha fogja ösztönözni a DINK híveit a gyermek vállalására. Ha viszont levonnák a jövedelmükből két gyermek korszerű nevelésének költségeit, és átutalnák azoknak a többgyermekes családoknak, amelyek helyettük szültek-nevelnek utódot, tehát megvalósítanák az igazságosabb tehermegosztást – ez lenne a leghatékonyabb „ösztönzés”.

És oszlatná valamelyest a világméretű elmezavart is.